

NAT CASSIDY

PŘELOŽIL
ONDŘEJ DUHA

PTÁČATA

HOROR

VŠUDE DOBŘE,
DOMA NEJLÉPE...

PTÁČATA

Pro Astu, Leonarda a Hailey
A pro Kelley, nejsilnějšího člověka, kterého znám

Copyright © 2023 by Nat Cassidy

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Duha, 2025

Cover © Esther S. Kim, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6821-9 (pdf)

NAT CASSIDY

PTÁČATA

přeložil Ondřej Duha

Look beyond the broken bottles
Past the rotting wooden stairs
Root out the wine-dark honeyed center
Not everyone can live like millionaires

Look through the air-thin walls
Tear up the floorboards, strip the paint
Go over every inch of space with the patience of a saint
Grab your hat, get your coat
The cellar door is an open throat
– The Mountain Goats, „The House That Dripped Blood“

I am gonna make it through this year if it kills me.
– The Mountain Goats, „This Year“

ČÁST PRVNÍ

VYDĚDĚNCI

PROHLÍDKA BYTU

1

Nepatříme sem. Ta tichá, ale neodbytná myšlenka se ji snažila dostat z té trapné, možná dokonce nebezpečné situace. Bylo to, jako by ji nejlepší kamarádka tahala za rukáv. *Zmiz odsud, rychle, než si tě někdo všimne.* Anna se ji usilovně snažila zahnat. Podívala se z obrovského okna obývacího pokoje na zimní zeleno-bílý Central Park, který se rozprostíral pod ní. Z toho neobývaného bytu v nejvyšším patře bylo vidět přes Manhattan až k East River. Reid a ta realitní makléřka, Vera, se nacházeli v druhém pokoji. Bylo slyšet, jak Vera (*byla ta žena vůbec makléřka?* Annu náhle napadlo, že netuší, čím se oficiálně živí) baví Reida zajímavostmi o budově a Reid jí na oplátku pouští videa jejich skoro roční dcery Charlie.

Anna, která se nebavila ani za mák, zůstala sama se svými myšlenkami.

Nepatříme sem.

Nepatříme sem.

Ne–

Vera s Reidem se nakonec vrátili do obývacího pokoje. Makléřka jim vysvětlila, že Frederick Olmsted, který navrhl Central Park, vtiskl podobu také nádvoří Deptfordu. Šlo nejen o cosi jako vizuální žert, ale i o projev Olmstedovy ješitnosti, protože nájemníci teď mohli obdivovat jeho genialitu, ať už hleděli do útrob bloku, nebo ven.

Zdalo se, že Reidova ješitnost se probudila také. Anna nikdy předtím neviděla, že by někomu takhle visel na rtech. *On tohle potřebuje,* pomyslela si.

„Nemůžu se nabažit pohledu na to zelené nádvoří!“ zvolal. „Je přece leden!“

„To ty odolné rostliny z rodné vlasti,“ řekla Vera. I když odkud vlastně pocházela, z Long Islandu? „Prosím, pusťte mi ještě jedno video vaší maličké! Nemůžu se nabažit toho zvuku, který vydává. Je jako ptáček.“

„Taky jí takhle říkáme!“ Reid dychtivě vytáhl mobil.

Anna se s křečovitým úsměvem omluvila. Reid a Vera byli zcela pohlceni v bublině svého nadšení, takže si toho sotva všimli. Když je však Anna mýjela, Reid se letmo dotkl jejích ramen.

Druhý pokoj byl stejný jako zbytek bytu: dokonalý.

Tohle by byl zjevně Charliin pokoj. Kdyby tam bydleli, vyrůstala by s výhledem na již zmíněné nádvoří, které by měla hluboko, hluboko pod sebou.

V centru rozlehlého dvora byl velký, divoce rostoucí háj, *opravdu* překvapivě zelený a bujný. Vskutku odolné rostliny. Uprostřed něj se nacházel rovný, posekaný trávník. Při pohledu shora Anna ten takzvaný vizuální žert okamžitě pochopila: všechny ty neudržované stromy byly mrakodrapy a trávník představoval zmenšeninu Central Parku.

Nepatříme sem.

Ve vedlejší místnosti se Vera hlasitě rozplývala nad dalším videem.

Velmi zvláštní žena. Nervní. Zneklidňující. Anna z ní cítila cosi jako zoufalství, což bylo absurdní, protože... proč by si měl zoufat člověk, který předvádí luxusní byt v Deptfordu páru nýmandů z nižší střední třídy jako Anna a Reid? Takovou nabídku by přece nikdo neodmítl, ne?

Anna se opřela čelem o chladné okenní sklo. Skoro cítila, jak se budova v zimním větru pohupuje – byl to však jen výplod její představivosti.

Technicky vzato bylo nejvyšší patro sedmnácté, ale kvůli dvou – a třípodlažním mezonetům pod ním – bytům obývaným filmovými hvězdami, finančními magnáty, slavnými hudebníky, a možná dokonce, bůh nám pomáhej, nějakou

děsivou kombinací všech těch tří typů – se nacházeli nějakých čtyřiaadvacet poschodí nad zemí. Možná dokonce de-
větadvacet či třicet, nedalo se to určit přesně.

Anna a Reid se přihlásili do loterie o pronájem bytu v Deptfordu z žertu, když se před více než deseti lety začali rozhlížet po bydlení. Proč ji vyhráli právě *ted*? Bylo to zatraceně nefér.

Musíš mu to říct.

Udělalo se jí z toho trochu nevolno. Zavřela oči.

Když je otevřela, uviděla, jak na ni z místa těsně nad linií jejího pohledu, pod převislým okrajem sedlové střechy na opačné straně nádvoří, zírá nepřírozeně pokroucený obličej tvora se zploštělým nosem a kamennými ústy, který na ni komicky špulí rty.

Když předchozího dne dostali zprávu, že byla v loterii vylosována jejich jména, vyhledala si Anna ten dům na internetu. Byla zvědavá, jaké informace se jí podaří najít. Bylo jich překvapivě málo. Ano, o jeho exteriéru se toho psalo hodně, ale přestože se jednalo o jeden z nejslavnějších bytových domů v New Yorku, nenatočil se uvnitř žádný dokument, fotografům nebylo umožněno, aby pořídili byt jen materiál na dvojstranu ve *Vanity Fair*, a na seznamu bestsellerů se o něm neobjevilo žádné vyčerpávající pojednání. K nalezení nebyl ani blog některého z předchozích výherců loterie. Zdálo se, že město New York rádo ponechává podrobnosti o Deptfordu v tajnosti.

Až na jeho chrličce.

Spolu s mrakodrapem Chrysler Building a možná Woolworth Building nebo City College měl Deptford jedny z nejslavnějších chrličů ve městě. Vera na ně upozornila, když se před půl hodinou sešla s Annou a Reidem na chodníku.

„Ty chrličce na něm byly, už když měl pouhá tři podlaží. Říká se, že byly vytesány z náhrobních kamenů hřbitova, kde byli pohřbeni nejstarší předci Thomase Emilea Janebridgea, které se podařilo vypátrat. Chrání budovu. A myslím si, že po sto čtyřiceti letech můžeme jejich práci převzít, ne?“

Anna a Reid zaklonili hlavy, aby se na ně podívali. Vypadali při tom jako ostatní turisté, kteří blokovali pěší provoz na Osmdesáté druhé ulici, když s otevřenými ústy zírali na černo-zlatý železný plot obklopující budovu. Dům byl na čumily a obdivovatele zvyklý. Byl to koneckonců Deptford. Ten druh stavby, která vás přiměje zastavit se a říct: *Páni, to je ale město. Možná se jednoho dne nastěhuju do domu jako –*

Na rameni jí spočinula něčí dlaň. Vsedě nadskočila.

„Tak co si o tom myslíš?“ Byl to Reid. Valil oči a hovořil tlumeně. Přemohla ho euforie.

„Je to... hodně.“

Dřepl si, aby si mohli hledět do očí. „Já vím,“ řekl. „Ale... Co když konečně máme štěstí? Chci říct, prohlédl jsem si celý byt a je...“

„Dokonalý.“

„To je jediné slovo, kterým se dá popsat! Dokonce i dveře jsou dost široké! A Vera řekla, že by byli schopní snížit kuchyňskou linku a nainstalovat do koupelny všechno, co potřebujeme!“

„Prima. Ale...“ Odmlčela se v naději, že manžel pozná, kam svou myšlenkou směřuje.

„Co?“

„Reide.“ Zmocnil se jí otupující pocit trapnosti, který obvykle provázela vibrující, sílící zlost. Proč ji to nutí vyslovit?

„Co?“

„Všiml sis na tom dvoře něčeho jiného?“

Došel k oknu. „Myslím, že Charlie si ten výhled zamiluje. Všimla sis té malé zelené skvrny uprostřed? Jako by ty divoké stromy byly budovy a tohle byl malý Central Park. Podle Very může mít člověk dojem, že se dívá z větší výšky než ve skutečnosti, protože – ach.“

Konečně se na ni podíval.

Pak pohlédl na její vozík.

Sledovala jeho obličej, zatímco se v něm začínalo zračit to, co měl mít na paměti celou dobu.

„Kurva.“

Potichu spolu hovořili.

„Co když začne hořet? Co když se porouchá výtah? Já jen – jak se tady můžu cítit v bezpečí –?“

„Nemůžeš,“ řekl. „Máš pravdu. Na sto procent. Kruci. Musíme odmítnout, že?“

Sloužilo mu ke cti, že nezaváhal. Zároveň však toužila, aby to neformuloval jako otázku. Přála si, aby to hrozné rozhodnutí učinil za ni, sňal z ní veškerou zodpovědnost, a umožnil jí tak, aby ho stejnou měrou nenáviděla a byla mu vděčná. *Nechtěla*, aby řekl ne. Víc než na cokoliv jiného ve svém životě si přála říct na tuhle příležitost ano.

„Tohle mě doopravdy štve,“ řekla a cítila, jak ji v očích začínají štípat slzy, toužila po povolení něco uhodit. Jeho, sebe, područky toho zatraceného, laciného, prachmizerného vozíku, zkrátka cokoliv. „Proč to musí být zrovna nejvyšší poschodí, sakra?“

Dozvěděli se jen to, že jejich jméno bylo vylosováno v nájemní loterii. Vera ani nezmínila číslo bytu, když je brala dovnitř. Anna a Reid na to museli přijít postupně, patro za patrem, v tom stísněném výtahu ve stylu art deco, který pořád nezastavoval a stoupal...

Výš...

A ještě výš...

Jako by jejich sílící zděšení dodalo Veře kuráž, protože se cestou výtahem zeptala: „Jste odjakživa...“ Pohled, kterým sjela její vozík, doprovodila výmluvným gestem.

„Ne,“ špitla Anna, zatímco si s hrůzou představovala, jak vysoko by ještě mohli vystoupat. „Teprve necelý rok.“

„Ale není to napořád!“ vyhrkl Reid.

„To nevíme jistě,“ řekla Anna, jako by se omlouvala za trapný výlev.

Výš... a výš...

Veru to zjevně fascinovalo a nenechala se odbýt. „Měla jste nehodu?“

Byla to mimořádně hrubá otázka, ale Anna byla za to neomalené vyzvídání skoro vděčná.

„Tak něco.“ Mohla to tak nechat, ale ticho, které se rozhostilo ve výtahu hrozivě mířícím do nepředstavitelných výšin, bylo příliš zlověstné. „Zatvrzele jsme odmítali císařský řez, ale porod trval příliš dlouho a kvůli epidurálu jsem necítila, jak moc mě poloha, ve které jsem byla, ve skutečnosti bolí.“ Litotomická poloha s nohama od sebe, které si držela rukama, co nejdál to šlo. „Měla jsem staré taneční zranění přesně na tom pravém místě, aby vyvolalo krvácení v míšním kanálu. Nevěděla jsem, jak je to zlé, dokud jsem se následujícího dne nepokusila vstát z postele.“

„Proboha,“ vydechla Vera. „Stává se to často?“

Anna si vybavila, jak neuroložka, na kterou ji odkázali, potřásla hlavou a povzdechla si (zatímco hleděla do očí převážně Reidovi): *Musíte pochopit, že k tomuhle poranění dochází v jednom případě z milionu... možná dokonce z miliardy...*

„To ne!“ pokusila se o optimistický tón. „Velmi vzácně. Pravděpodobnost je jedna ku miliardě.“

„Proboha,“ zopakovala Vera, nikoliv bez soucitu. „Hádám, že jste v poslední době vyhrávala ve všech možných loteriích, co?“

V tom okamžiku výtah s mírným drcnutím zastavil v jejích poschodí. Mlčenlivý, skoro neviditelný liftboy, jenž se celou tu dobu skrýval v koutě, zatáhl za páku, která mohla klidně pocházet z nějaké lodi, a otevřel dveře.

Zatímco teď postávali ve druhém pokoji, pohládl Reid Annu po paži.

„Já vím, že ano,“ řekl. Políbil ji na hřbet ruky. „To je v pořádku. Prostě to odmítneme. Na tom nic není. Špatné načasování a... však víš... to se stává.“ Znělo to, skoro jako by to myslel vážně. „Stejně je pro nás moc malý. Kam bychom dali tvoji akustickou kabinu? Musela by jít do obývacího pokoje a mezi ostatním nábytkem by působila jako pěst na oko. A pro Charlie by byl tenhle pokoj brzo moc malý.“

„Ale... tohle lidi přece dělají v jednom kuse, ne?“ Teď zoufale hledala důvod, proč ten byt vzít. Nebylo to fér. Kdyby byla jejich jména vylosována v kterékoliv jiné fázi jejich životů, bez rozmyšlení by po téhle příležitosti skočili! Tak proč váhat?

Hádám, že jste v poslední době vyhrávala ve všech možných loteriích, co...

„A co dělají?“

„Stěhují se do tak vysokých pater, když jsou...“ Ukázala na svůj laciný vozík značky Medline Basic Lightweight.

„To nevím,“ řekl upřímně. Pořád se toho měli hodně co učit. Pak dodal: „No, možná kdybychom v tomhle domě nějakou dobu žili, získali bychom přednostní právo přestěhovat se do jiného bytu? Vážně nevím.“

Chvilku zůstali mlčky, Anna ve svém invalidním vozíku, Reid v podřepu vedle ní.

Přistihla se, že se dívá na své ruce. Promluvila rozpačitým šeptem, skoro jako u zpovědi.

„Nemůžu se zbavit dojmu... že sem nepatříme. Že místa, jako je tohle, nejsou pro lidi, jako jsme my.“

„Jak to myslíš? Pořádání těchto loterií pro nájemníky má svůj důvod —“

„O tohle mi nejde. Mám na mysli lidi jako *my*. Prokleté lidi. Lidi pronásledované smůlou.“

„Ale no tak, zlato,“ povzdechl si. „Prokleté? My nejsme —“

„Tak proč se tohle děje právě *ted*?“

Vzal ji za ruku. Byla zpocená, po jedenácti měsících na vozíku se jí už dělaly mozoly.

„Proč se děje *cokoliv*? Co já vím, třeba je tohle jen znamení, že je tak či tak čas hledat si nové bydlení. Obrátit list a začít po těch letech od začátku. V nějakém *opravdu* dokonalém bytě, který je dost velký, můžeme si ho dovolit, nachází se v přízemí a hlavně —“

„Bez Franka?“

„Přesně tak.“

„A existuje vůbec takový?“

Pokrčil rameny. „Je jen jediný způsob, jak to zjistit.“

Do jeho hlasu se ale vkradla melancholie. Zjevně mu docházelo, že se s tímhle bytem opravdu budou muset rozloučit.

Dopřáli si v tom pokoji poslední okamžik a pak Reid řekl: „Díky, že ses na něj šla podívat se mnou. Vím, jak nerada jezdíš do centra.“ Políbil ji na čelo. „Miluju tě.“

„To nemusíš,“ řekla.

„Pověz to mému srrrd-ci.“ Naladil svůj hlas do měkké fistule, ale zněl spíš jako nějaké animované kuře než jakýsi devadesátkový zpěvák rhythm and blues, kterého se snažil napodobit.

I tak ho odměnila úsměvem. „Jsi nechutný.“

„Neměli bychom vyrazit? Ulevit DelGrossovým od hlídání?“ Čekala je dlouhá a protivná cesta zpátky do brooklynského Ditmas Parku – mnohem otravnější než dřív, protože teď museli vyhledávat bezbariérové zastávky a autobusy. Možná by si mohli vyhodit z kopýtka a zaplatit taxík. Za předpokladu, že by jim netrvalo dlouho zastavit si ten správný. Koneckonců jim nehrozilo, že by v dohledné době museli platit stěhovákům.

Anna mu stiskla ruku. „Jo.“

Postavil se za vozík a pomohl jí dojet do obývacího pokoje. Občas nesnášela, když tohle dělal. Tentokrát ne.

3

„No,“ řekla Vera. „Tak co si myslíme? Dokonalý pro malé dítě, že?“

Když se Anna s Reidem vynořili k ložnici, opírala se o kuchyňskou linku. Na kratičký okamžik to vypadalo, jako by podřimovala. V obličeji jí zacukalo... a ruce nechala upjaté sepnuté před sebou jako učitelka ze školky.

„Vážně dokonalý,“ řekla Anna. Stočila vozík stranou a dojela zpátky k oknu obývacího pokoje s výhledem na park, zatímco Reid makléře sdělil tu špatnou zprávu.

Byli více než dvacet pater vysoko. Při pohledu z okna v ložnici se jí z té propasti točila hlava... ale když se dívala odsud, jako by město, které se pod ní rozkládalo, slibovalo, že je při pádu zachytí. Bože, bylo těžké, ne-li nemožné představit si, že by ten výhled vídala každý den a neměla pocit, že dokáže cokoliv.

Je to celé o perspektivě, uvědomila si Anna.

A nepřežili už pády z vyšších útesů, než byl tenhle?

Hádám, že jste v poslední době vyhrávala ve všech možných loteriích, co? To byla rozhodně pravda. Šlo o výhry s pravděpodobností miliarda k jedné, zleva zprava. Nevítané jako její zranění a nulový pokrok při fyzioterapii. Vítané jako fakt, že se vůbec poznali. Nebo že vyhráli byt v Deptfordu.

A až dosud to všechno ustáli. Jestli někoho neměla odradit propast, byli to oni.

Ještě o jednu víc? No a co jako? Proč by sem vlastně *nemohli* patřit?

„Bohužel,“ říkal právě Reid Veře, „jsme narazili na dost velký zádrhel.“

„Vážně?“ zeptala se Vera, zamrkala a trhla sebou nad tou nepředstavitelnou, nevídanou chutí odmítnutí. Ruce nechala spojené před sebou.

„Jo,“ spustil Reid. Polkl a odkašlal si. „Jo, prostě si myslíme, že –“

„– nemáme správný nábytek pro tohle rozvržení,“ skočila mu do řeči Anna bezstarostně, hlasitě a sebejistě. Pohlédla z okna. „Takže budeme muset koupit pár nových kousků. Ale to můžeme vyřešit, až se nastěhujeme.“

Reid se na ni překvapeně podíval. Jejich pohledy se setkaly. Jako by se v tu chvíli do sebe zaklesli před společným skokem. Usmála se.

Když ten pár odešel, Vera, naoko realitní makléřka, vydechla. Budou vhodní.

Zklamalo ji, že s sebou nepřivedli to dítě – bylo by milé setkat se s ním osobně – ale proklepla si je důkladně a ten manžel přímo dychtil po tom, aby jí ukázal fotografie a videa.

Krásné dítě.

Matčino postižení bylo také přínosem.

Jedním slovem byli *dokonalí*.

Zachvěla se závistí jako pokaždé, když se setkala se šťastlivci, kteří se stali novými nájemníky Deptfordu.

Pak si vzpomněla, co drží v ruce. Podívala se dolů a napadlo ji, jestli těm manželům nepřipadalo divné, že jim při loučení nepotřásla rukama.

Nejspíš ne. Měli toho hodně co probrat.

Svíjející se šváb ji dál šimral na dlaních.

Vera opatrně rozevřela ruce a pak švába zvedla za hřbet. Bezmocně mrskal nožičkami.

Chytila ho, když přebíhal po kuchyňské lince, zatímco pár rozmlouval v druhém pokoji. Byl rychlý, ale ne dost.

„Nepatříš sem,“ napomenula ho s nenuceným úsměvem.

Švábi byli celkem běžní v každém domě a tenhle konkrétní byt byl už několik měsíců prázdný, ale nemohla se ubránit pocitu, že se jí dostalo jakéhosi posvěcení z vyšších míst, když ho chytila v pravou chvíli. Koneckonců se ta budova přímo hemžila životem a noví nájemníci brzy zjistí, co to přesně znamená.

Opět pocítila závist. Měli takové *štěstí*. Vera si přála zažít to, co zažije ten mladý pár. Co zažije jejich děcko.

Vzala zavděk tím, co měla po ruce.

Strčila si toho lesklého, černohnědého brouka do úst. Bezmocně jí narážel do zubů a patra, dokud jí úžasně uspokojivé křupnutí nezaplavilo jazyk a smysly.

Vera zavřela oči a pomalu polkla, aby si co nejvíc vychutnala tu teplotu, hořkou, sladce lahodnou chuť života.

ZPĚTNÝ PROUD

1

Protože život *je* hořkosladký, ne? Jako ta píseň o mešním víně od Joni Mitchell.

Anebo –

Reid se náhle zastavil na zpola zaplněném chodníku na Padesáté deváté ulici. Pozastavil skladbu ve svých sluchátkách právě včas, aby zaslechl vzteklou poznámku někoho, kdo se mu musel znenadání vyhnout: „*Dobrá práce, kreténe!*“ Reid mu však nevěnoval pozornost, protože byl zcela zabraný do své úvahy.

Ne, lepší analogie zní... život je jako veškerá tvorba Joni Mitchell. Čím dál složitější a obtížněji pochopitelný, ale pořád plný šokující krásy, pokud jste ochotní vzdát se svých očekávání a *naslouchat*.

Jo. To se mu líbilo. Dokonce by z toho mohla být písnička. „Píseň pro Joni“ nebo tak něco.

Texty nikdy nebyly jeho silná stránka – melodie ho napadaly mnohem snáz – a pokus vzdát hold jedné z největších lyriček všech dob by byla pořádná drzost. Na druhou stranu nesložil novou píseň už celé měsíce. Ani ho žádná nenapadla.

Jaký to nečekaný dar zrovna v den, kdy byl tak vyčerpaný, že mu to ani pořádně nemyslelo.

Vsadím se, že se Joni čas od času cítí stejně.

*Ach, Joni, jak často cítím to, co ty
však nikdy nebudu tak dobrý jako ty.*

Usmál se sám pro sebe, vytáhl mobil a napsal si ty verše do poznámek.

Když skončil, zamrkal a rozhlédl se kolem. Na Manhattanu bylo krásné a mírné lednové odpoledne. Vzduch byl svěží, ale slunce mu bránilo skutečně vychladnout. Chodníky byly v době oběda plné chodců a kdesi, dost daleko na to, aby to znělo jako vzduch samotný, vyhrával pouliční muzikant na saxofon.

Reid měl pauzu na oběd. Nesl si bochníček chleba v ige-litovém sáčku a pospíchal, aby stihl zařídit, co potřeboval, než se bude muset vrátit k psacímu stolu – nebo to aspoň měl v plánu, než prudce zastavil.

Cítil se jako člověk vyvržený na břeh poté, co ho unášel zpětný proud. Dezorientovaný, lapající po dechu.

Ale z nějakého důvodu nejšťastněji za opravdu hodně dlouhou dobu.

Hořkosladce.

Vážně se události minulého týdne odehrály?

To pomyšlení ho přimělo, aby se v tento okamžik – náhodný, libovolný newyorský okamžik, výjimečný jen mlhavou inspirací na novou píseň – zastavil a nechal si to všechno projít hlavou.

Předchozího dne se nastěhovali do Deptfordu.

2

Nebylo to snadné – žádný div, že při zpětném pohledu viděl všechno trochu rozmazaně.

Poté co Anna s Reidem vyšli po prohlídce bytu z domu, objevili na Reidově telefonu hlasovou zprávu z neznámého čísla, z něhož jim ale předtím nikdo nevolal.

Cizí hlas, monotónní a neosobní, informoval je, „zájemce“, že pokud si skutečně chtějí pronajmout byt v Deptfordu, mají podle stanov a interních směrnic sedm dní na nastěhování. Pokud tuto podmínku nesplní, bude zahájen pohovor s dalšími zájemci.

Hlas dodal se zlověstnou definitivností: „Ten proces nebude trvat dlouho.“

Měli mizerných sedm dní na to, aby sbalili celý byt – přesněji řečeno, aby *Reid* sbalil celý byt. Uvědomoval si, že mu Anna nebude schopná moc pomáhat, i když měl na sebe vztek, že si to vůbec připouští.

Také tu byl problém s Frankem, jejich agresivním, do-
těrným, odporným, rasistickým a dej bůh už brzy bývalým
domácím.

Frank bude zuřit, až rozvážou nájemní smlouvu. Už jednou ztropil scénu, když uviděl, jaké úpravy v bytě provedli. A hlavně bude trvat na tom, že se bude podílet na každém kroku stěhování. Bude chtít dohlížet na to, jak si balí věci, že nepoškrábou podlahy, oblaží je monology páchnoucími po whisky o tom, co všechno dělají špatně a proč jsou idioti, když se chtějí odstěhovat z jeho bytu. *Jo a mimochodem, jaké stěhováky jste si najali, viděli jste Tuckera Carlsona mluvit o nejnovějších hordách přistěhovalců, kteří přicházejí poskvřnit naši počestnou bílou zemi? Paraziti to jsou, prachmizerní švábi.*

Když si Reid poslechl tu hlasovou zprávu z Deptfordu, okamžitě mu došlo, že příští týden se změní v noční můru.

A přesto z toho nebyl nijak nervózní. Věděl totiž, že se mu to stěhování podaří tak či onak uskutečnit. Všechn ten pot a spánková deprivace budou cenou, kterou zaplatí za jejich sladší život.

Frankovi to pověřili až večer, vsadili na to, že jim v koktejlové hodině nezvedne telefon. Sázka se vyplatila. Zanechali mu jednoduchý, vágní vzkaz: omlouváme se, ale nastala mimořádná situace a budeme se muset přestěhovat k Annině matce do Connecticutu. (Představa, že by se nastěhovali k jeho tchyni, byla k popukání, ale Frank se nikdy nezajímal o komplikované detaily jejich vztahu.)

Za přemrštěný příplatek také zařídili, aby stěhováci přijeli pár hodin před rozbřeskem. Naložili své věci pod pláštěm noci. Rychle a kradmo jako lupiči.

Anna seděla s Charlie v autě, které si pronajali, aby mohli odvézt svůj nejkřehčí a nejosobnější majetek, zatímco Reid dával pokyny stěhovákům a uklízel po nich. Když se konečně připojil ke své ženě a dcerce, ujistil Annu, že je všechno v naprostém pořádku, a pak se všichni tři rozloučili s prvním bytem, ve kterém bydleli jako rodina. Neměli na tu dobu nejlepší vzpomínky, i tak to však bylo důležité místo.

A jestli byt nebyl poté, co ho opustili, zrovna v ideálním stavu? No, od toho jsou přece kauce, ne? Kromě toho jim Frank jejich pobyt pořádně ztrpčil, takže si za to mohl sám.

Do Deptfordu se nastěhovali při východu slunce. Příhodný, výmluvný obrázek.

Kolem poledne byli stěhováci pryč a oni se konečně usadili ve svém novém hnízdě.

Charlie byla rozmrzelá, neklidná a zmatená.

Anna byla zjevně nervózní a podrážděná.

Reid byl vyčerpaný a nijak nadšený z faktu, že musí následujícího dne do práce.

Ale byli *doma*.

3

Stále se nehnul z Padesáté deváté ulice. Ještě ne.

Sáhl do igelitového sáčku a utrl si kus chleba. Byla to chala, dar od hebrejského hnutí Chabad Lubavič, které nedaleko parkovalo svou dodávku a jeho členové se každý týden vyptávali všech židů, na něž natrefili v jeho kancelářské budově, jestli si nechťejí poslechnout úryvek z tóry nebo si omotat paži modlitebními řemínky tfilin. Poslední dvě věci Reid pokaždé odmítl, ale za chléb byl vděčný – posloužil mu jako dobrý oběd, když se snažil ušetřit.

Věděl, že už bude muset jít. Annina akustická kabina se při stěhování poškodila a bylo třeba, aby Reid vyzvedl nějaké součástky z obchodu Home Depot v Lexingtonu.

Reid si však uvědomil, že ho zastavilo ještě něco jiného než básnická inspirace.

Otočil se a o kus dál uviděl budovu, kolem níž prošel ztracený v myšlenkách.

Knihkupectví Argosy. Jedno z mála zbývajících knihkupectví v téhle čtvrti, jež se specializovalo na staré knihy, které už nečekal dotisk.

Když se snažil vygooglovat něco o Deptfordu, našel jen jedinou knihu, která o něm kdy byla napsána. Byl to bulvární paperback ze sedmdesátých let, který se už nikdy nedočkal dotisku. Na Amazonu se dalo koupit několik výtisků, ale za víc, než by chtěl za nějakou knihu utratit. Anna navíc byla z principu proti nakupování na Amazonu, takže když se tomu mohli vyhnout...

Stojí to knihkupectví za návštěvu?

Ukousl si další sousto chaly. Když byl unavený, měl potíže s rozhodováním.

Co kdyby to brali jako malý test?

Nic důležitého, nic, co by něco *znamenal*o. Jenom malý, zábavný test, aby zjistili, jestli se na ně *skutečně* usmálo štěstí.

Vrátil se ke knihkupectví.

Argosy mu vyrazilo dech. Bylo to jedno z těch ohromujících, staromódních knihkupectví, plných hnědých dřevěných polic s žebříky, na nichž se vršily svazky, jaká bývala po celém městě. Jeden by zpola očekával, že ho vyženou, když nebude znát patřičné ISBN nebo číslo podle Deweyovy knihovnické soustavy. Reid si v podobných knihkupectvích vždycky připadal jako hlupák. Kromě dalších zaměstnání, která v průběhu let vystřídal, pracoval krátce po dvacátých narozeninách dokonce i v Keats & Yeats, knihkupectví v Greenwich Village, ale zjevně tam byl k ničemu, takže se to místo brzy zařadilo mezi ta, z nichž ho rychle vyrazili.

Před vchodem do Argosy se nacházely pulty a bedny s knihami za dolar. Reid si prohlédl nejdřív je, netečně se jimi přebíral, aniž tušil, kde začít. Už skoro seznal, že je to ztráta času a že –

Ta kniha byla hned na prvním pultu.

Když jeho matka mluvila o starých časech, kdy se seznámila s jeho otcem – o těch šťastnějších dobách, předtím než se ukázalo, že je to sobecký, zbabělý parchant, který je schopný opustit svou rodinu a už se nikdy nevrátit, používala jedno slovo. *Bašert*. V romantickém kontextu znamenalo „spřízněná duše“. V obecnějším významu pak osud. Předurčení. Boží plán.

To slovo znělo Reidovi v uších, když se smíchem vyšel ven do lednového slunce. Rozesmátý se podíval na starý paperback ve svých rukou. Krucinál, nemohl tomu uvěřit.

Za železnou bránou: Neautorizované dějiny bytového domu Deptford, nejzáhadnější budovy v New Yorku, od Prestona Treadwella.

Ta kniha byla přímo *tam*. Kolika rukama asi prošla, kolik zákazníků ji ignorovalo?

Ve skvělém stavu.

Za pouhý dolar.

Dokonce mu ani nenaúčtovali daň.

Bašert.

Náhle ho napadlo zavolat své matce a všechno jí vyličit.

Smích mu odumřel na rtech.

Na okamžik to na něho celé dopadlo tak drtivě, že se málem rozplakal.

Nemohl své matce zavolat, protože byla už přes rok mrtvá. Do jejího domova důchodců se vplížil covid, a aby citoval Springsteena (lepšího textaře, než jakým se Reid kdy stane), to bylo vše, co napsala. Tehdy to byl celkem běžný příběh. Dokonce i Annina matka ho chytila zhruba ve stejnou dobu ve svém domově s pečovatelskou službou. Ovšem přesně v jejím stylu, kdy odmítala dělat cokoli, co po ní chtěli jiní, ho setřásla a přežila.

Ztrátu jeho matky zastínil chaos, ve kterém se on a Anna v poslední době ocitli – nepříjemná, úspory odkrajující léčba neplodnosti, těhotenství, obtížný porod, ochrnutí,

nejrůznější výlohy, ztráta Annina trenérského příjmu, no-
vorozeně... a samozřejmě ta noc s nožem...

Reid se snažil na nic z toho nemyslet, stejně jako se pro-
vazochodec snaží nevnímat tvrdou zem pod sebou.

Rozhlédl se po místě, kde stál. Skutečně si prohlédl celý
blok budov.

Zdálo se, že každý druhý obchod je zrušený. Výlohy byly
přelepené papíry nebo prázdné. Cedule realitek byly v po-
slední době stejně obvyklé jako bezprizorní lidi, kteří pře-
spávali v domovních vchodech. New York začal vypadat
jako karikatura, které se jeho matka vždycky bála. Chudý,
zoufalý, zlomený.

Město postihlo mnoho ran. Nejprve jej zachvátila post-
traumatická stresová porucha, kterou zapříčinilo jaro 2020
prosycené děsivým kvílením záchranek. Hromadné hroby,
pojízdny márnice. Pak přišly ekonomické škrty. Nárůst hně-
vu a násilí, které nevyvolaly rasistické reportáže ve zprá-
vách, ale diváci zpravodajství, kteří na někoho potřebovali
hodit vinu. Takoví se vždycky obrátí na jedinou skupinu,
která může za všechno, ne? Svastiky nastříkané na zdech
domů už nebyly ničím neobvyklým, politici (a dokonce ně-
které celebrity) si zkoušeli, jak by jim slušel antisemitismus.
Jako by to byl nějaký vintage, na míru ušitý kabát. Reid byl
nakonec rád, že se toho jeho matka nedožila.

Jeho dobrá nálada začala vyprchávat – prosakovalo do
ní příliš mnoho hořkosti.

Pak se znovu podíval na knihu, kterou si koupil. Její pře-
bal zdobil krásný dům. *Jeho* dům. Jeho nový domov.

Pouliční saxofonista spustil v dálce novou píseň.

Reida přemohl zvláštní pocit, který vyvěral z místa vzdá-
leného několika bloků na sever podél parku.

Jakési pulzování.

Ne. Spíš něco jako... jemné tahání. Stejně pomíjivé jako
ta hudba.

Kvůli vzdálenosti jej vnímal jen slabě, ale jeho původ
byl nezaměnitelný.

Deptford. Čekal na něho stejně jistě jako kniha v jeho ruce.

Jeho matka by na něho byla pyšná. Za to, že pro rodinu našel tenhle nový byt. Za to, že se svědomitě staral o svou ženu a dceru. Za to, že se nenechal zlomit žalem. Za to, že to všechno *přežil*.

Totéž by se dalo říct o tomhle městě, domově, který si vybral.

Všichni lidé, kteří procházeli kolem – dokonce i otrapa, který mu vynadal, když porušil zásadní pravidlo pěšího provozu, nebo ten zatracený saxofonista, který zapáleně foukal do svého mosazného nástroje z mosazi – byli stále na nohou. A Reidovi se k tomu veselému zvuku brzy přidala jeho vlastní nová hudba.

Srdce se mu dmulo láskou. Jinak se to popsat nedalo.

Miloval tohle zatracené město.

A ta hořkosladká pachuť? Tohle mešní víno? To je něco, co znají všichni Newyorčané.

Prošli si peklem. Stále nosili roušky nebo je aspoň pro jistotu měli po kapsách. Měli jizvy,

(Anna odložila nůž.)

(Co jsi to chtěla udělat?)

kteř dokazovaly, že si v životě prošli tím nejhorším. Hlavní však je, že jizvy zdobí ty, kteří přežijí.

Reid se náhle rozhodl, že zbytek své obědové pauzy stráví jinak.

Najde nejbližšího bezdomovce a dá mu chalu, z níž právě ukusoval – nebude těžké najít takového, který ji potřebuje víc než on.

Pak si koupí něco dobrého k obědu, protože si to může dovolit. Sní si ten oběd pěkně na sluníčku a začne při tom číst svou novou knihu.

Bude mít pak stále čas zastavit se v tom železářství. A jestli ne? Tak to udělá cestou domů. Teď bude moct chodit domů *pěšky*. Žádné další hodiny strávené v metru na konečné cestě do jižního Brooklynu.

Až dorazí domů, políbí svou ženu a dceru – ty dva kle-
noty ve svém životě (*Občas hořkosladkém? Jistě. Ale potlačí
ty pocity, vylisuje z těch hroznů mešní víno*) – a napíše novou
píseň. Tohle zatracené město miluje.

Stále však postával na místě. Nejprve si ten pocit vy-
chutná.

Po tom, co se dělo poslední dva roky, si přál ten okamžik
podržet.

UVOLNĚNÍ

1

„Páni,“ vydechla Georgia. Stála v obývacím pokoji a otáčela se dokola, aby z bytu viděla co nejvíc. „Tenhle byt stojí *za prd*.“

Anna vážně přikývla. „Já vím. Jsme terčem posměchu celého New Yorku.“

„Smějeme se, aby nám z vás nebylo do pláče, vy ubozí, směšní moulové.“

Georgia měřila necelý metr osmdesát, měla široká ramena a štíhlou, svalnatou postavu. Dokonce i teď, oblečená v modročerných teplákách, příliš velkém falešném vintage tričku *ThunderCats*, se zimním kabátem přehozeným přes paži a vlasy staženými do ledabylého culíku připomínala Anně komiksovou superhrdinku: nezpochybnitelně silnou a přirozeně ženskou. Což bylo svým způsobem na místě vzhledem k tomu, že se jmenovala Georgia O'Keefeová, stejně jako americká modernistická malířka.

„Nenech se tím oklamat,“ řekla Anně, když se před lety seznámily. „Nedokázala bych nakreslit strom, ani kdyby na tom závisel můj život, natož pak portrét tvých genitálií. Ale moje babička z máminy strany byla Georgia a zemřela těsně předtím, než jsem se narodila. A s tátovým příjmením se taky nedalo nic dělat. Mohla jsem dopadnout hůř: chodila jsem do školy s dívkou jménem Holly Woodová. Rodiče jsou zrůdy.“

Stále si zachovávala měkký přízvuk z texaského Midlandu, kde vyrostla, stejně jako suchý, sarkastický humor, díky němuž si ji Anna hned oblíbila. Byl to ten typ člověka, na jakého chcete okamžitě udělat dojem, vyloudit nějakou reakci

z jeho obvykle kamenného výrazu. Pro fyzioterapeutku to byla skvělá vlastnost.

Ale kvůli tomu tam toho dne nebyla.

Georgia si pověsila kabát a strčila si do úst žvýkačku.

„Co kdybys mi ukázala zbytek téhle díry, než se pustíme do práce?“

2

Vybavení bytu na ni udělalo dojem. I když Georgia pocházela z Texasu, byla New Yorkem dost poznamenaná na to, aby poznala zázračný byt, když takový viděla. Ta obrovská okna s výhledem na park a město. Myčka. Pračka se sušičkou ukrytá v jedné z mnoha šaten. Podlahy z masivního dřeva nebo mramorových dlaždic se blýskaly bez ohledu na to, kolik nohou po nich přešlo. Georgia však uvažovala o Anně jako o své klientce a kamarádce, takže to, co ji *skutečně* zajímalo, byly poněkud jiné detaily.

Ne všechno bylo vyhovující. Několik vypínačů bylo trochu moc vysoko. Všechny horní skříňky kuchyňské linky se mohly stejně tak nacházet na Měsíci. Umývadlo v koupelně mělo dva kohoutky místo jednoho. Samé drobnosti. Celkově však Georgia musela uznat, že ať už byt upravoval kdokoliv, odvedl mimořádně dobrou práci. V kuchyni došlo ke snížení pracovních desek (aniž bylo nutné obětovat příliš mnoho úložného prostoru, zaplatpánbůh). Umývadlo v koupelně bylo dostatečně nízko a toaleta zase o něco výš. Byl tam sprchový kout i vana a ve sprše se nacházelo sedátko i madla.

„Tak dobře,“ řekla Georgia skoro zdráhavě, jako by se nechtěla nechat příliš okouzlit.

„Ano?“ řekla Anna. „Tak nějak nemůžu uvěřit, že tohle všechno udělali jenom pro mě. A tak *rychle*.“

„No, v baráku plném starých pracháčů? Vsadím se, že tyhle úpravy museli provádět už dřív. Nejspíš mají ve sklepe celou zásobu sedátek do sprchy hned vedle posypové soli.“

„Na tom něco je.“

„Kromě toho, zlato,“ vyfoukla Georgia bublinu ze žvýkačky a v žertu štouchla Annu pěstí do ramene, „ty za to stojíš.“

„Jo, to určitě.“

Mluvíly potichu. O kus dál přes chodbu spala ve svém pokoji Charlie. Po noci plné přerušovaného pláče bylo skoro těžké uvěřit, že Charlie *umí* spát.

Když dokončily prohlídku, pustily se společně do práce. Měly na to jen hodinu, než bude Georgia muset běžet – a ještě méně, jestli se Charlie probudí předčasně.

Přerovnávaly krabice podle jejich obsahu a dávaly si záležet na tom, aby se Anně nic nepletlo do cesty, až začne sama vybalovat. Reid a stěhováci jí celkem úspěšně udělali místo, ale mnoho krabic se na sobě vršilo zcela náhodně.

V jedné chvíli Georgia objevila několik zvlášť starých krabic.

„To jsou věci po Reidově mamě,“ vysvětlila jí Anna. „Reid je pořád ještě neprobral.“

„To mu *fakt* není podobné,“ zamumlala Georgia sarkasticky a zastrčila je do kouta.

Rovněž v koutě, úhledně přisunutá ke zdi, jako by tam patřila, stála Annina akustická budka. Dveře měla otevřené.

„Ze všech těch zatracených krámů museli stěhováci poškodit zrovna ji,“ sykla našťavaně Anna. „Nejspíš ji zvedli za kliku nebo tak něco.“

„Hm.“ Georgia položila dlaň na bok budky. „Nepomýšlíš na to, že by sis obstarala větší? Však víš, takovou, do které by ses snáz dostala.“

„Chceš mi na ni půjčit? Sotva jsme splatili *tuhle*.“

Byla to budka značky WhisperRoom pro jednu osobu – něco jako telefonní budka se zesílenými zdmi. Uvnitř bylo místo jen pro polici na Annin notebook, mikrofon a předzesilovač a pro starou, rozviklanou kancelářskou židli. Rozhodně nebyla ideální pro vozičkáře.

Existovaly budky, do kterých by se její vozík vešel, ale popravdě řečeno, i kdyby na ni měli peníze, Anna by stejně

upřednostnila výzvu dostat se dovnitř a ven, protože se z toho stal jakýsi rituál. A navíc jí pořízení nové, dostatečně velké budky připadalo jako ústupek. Další porážka.

Georgia zkusila zavřít dveře. No jistě, žádné uspokojivé cvaknutí, pouze se znovu otevřely.

„A bez ní nahrávat nemůžeš?“

„No, mohla bych to zkusit, ale...“

Jako na zavolanou se venku rozezněla další siréna. Toho odpoledne nejspíš už čtvrtá. Bylo pravidlem, že ostatní řidiči houkající vozidlo ignorovali, takže kvílela bez ustání. A když nebylo slyšet sirény, ustavičně tu houkaly klaksony. *Tuuut, tuuuut, tuuuut, tut, tut.*

„Manhattan je hrozně *hlučný*, postěžovala si Anna. „Všimla sis toho? Je mnohem hlasitější než Brooklyn.“

„To asi jo. Nebo to jenom víc vnímáš?“

„Bože, to je ale úvaha.“

Upadly do krátkého, možná trochu rozpačitého mlčení. Pak Georgia opatrně začala:

„Hm... můžu se tě ještě na něco zeptat? Je to docela... důležité.“

Anna vzhlédla od krabice, jejíž obsah si právě prohlížela.

„Jasně. O co jde?“

„No...“ Georgia, která si stále hrála s dvířky budky, odvrátila zrak. „Sakra, nevím, jak to říct, ale...“ Znovu se podívala na Annu. „Dá se Isobel někdy dohromady s Claudii, nebo jak?“

Byla to tak nečekaná otázka, že Anna zprvu sotva rozuměla tomu, na co se jí Georgia ptá. Pak vytřeštila oči a začervenala se.

„Počkej. Ty –? Jak –?“

Po Georgiíně obvykle vážné tváři se rozlil široký, samolibý úsměv.

„Já to věděla!“ vykřikla triumfálně. „*Věděla jsem*, že to musíš být ty!“

„Děcko!“ připomněla jí Anna drsným šepotem a ukázala k vedlejší místnosti.

Georgia bezhlesně pronesla „Promiň“, zatímco se Anna rozhlížela, co by po ní mohla hodit. Když nenašla nic vhodného, ukázala jí aspoň dva vztyčené prostředníky.

Claudia a Isobel byla jména dvou postav z erotické knižní série *Krvavé kluziště*, které cítily vzájemnou náklonnost. Momentálně čtyřdílná série, jejíž pátý díl právě vznikal, pojednávala o dvou válčících klanech nesmrtelných upírů, jejichž členové spolu flirtovali, bojovali a šukali (a šukali a šukali) a zároveň, jak jinak, hráli v soupeřících týmech Ženské národní hokejové ligy.

Audioknihy *Krvavého kluziště* načítala žena jménem Kay Daltonová, která nahrávala erotické knihy už několik let a na nepochybně krajkovém opasku jí už visela pěkná řádka titulů.

„Ty potvoro!“ vykřikla Anna šeptem. „Jak dlouho už víš, že jsem to já?“

„Upřímně? Až do tohohle okamžiku jsem si tím nebyla jistá. Tvůj vypravečský hlas se od toho normálního dost liší, Kay. Kolik dalších pseudonymů používáš?“

„To ti nepovím!“ Anna ve skutečnosti pracovala pod několika jmény, spíš z důvodu vytváření značky, než že by se styděla za obsah. Její přátelé a příbuzní tak zároveň nemohli náhodou odhalit, že poskytla svůj hlas některým pikantnějším dílům, ale to byl spíš bonus. Až do teď. „Fuj, Georgio! Tohle je *ujetý*!“

„Proč? Protože teď víš, že se otírám o svoje plyšáky, když na mě neslušně mluvíš?“

„Ach můj bože.“

„Neměla by ses stydět —“

„Já se nestydím! Je to jenom *ujetý*! Ted' vím, co tě... rajcuje.“

„No tak, zlato. Mě rajcují mnohem ujetější věci než tohle,“ řekla Georgia. „*Krvavé kluziště* mám jenom na zklidnění.“

Anna se navzdory tomu všemu usmála. Cítila se dobře. Něco *dělala*. Prvního dne v novém bytě se obávala a přistihla

se, že si přeje, aby Georgia mohla zůstat celý den. Netěšila se na hodiny, které se povlečou, než se Reid vrátí domů.

Hodiny, které tady bude trávit sama jen se svými myšlenkami... a miminkem.

3

Před Georgiíným odchodem se jim podařilo srovnat většinu krabic s věcmi do kuchyně a obýváku.

Anna ji doprovodila ke dveřím.

„Moc ti děkuju. Vážně. Pomohla jsi mi víc, než jsem čekala.“

„Tak to vypadá, když se do něčeho pustím. A čím dřív bude tenhle byt uklizený, tím dřív se budeme moci znovu pustit do cvičení. Samozřejmě pokud... se místo toho nechceš vrátit na kliniku.“

Anna se ušklíbla. „Georgio.“

„Víš, že mám pravdu.“ Tuhle debatu vedly už mnohokrát a pokaždé skončila patem. Pak dodala: „Zvládneš to tady sama?“

„Samozřejmě.“

„Protože pár následujících týdnů může být... divných. Než si tu zvykneš.“

„Jo. Jasně.“ Anna cítila, jak se v ní probouzí podráždění a netrpělivost, a náhle si přála, aby Georgia přece jen odešla. Nevěděla, co má ještě na jazyku, ale byla si jistá, že to nechce slyšet. Hrozilo, že to bude osobní, a Anna o nic osobního nestála.

Georgia pokračovala.

„No, víš, když jsem byla malá, měla jsem knížku ‚úžasných pravdivých příběhů‘. Vlastně patřila bratrovi, ale já jí byla posedlá, takže jsem mu ji ukradla a nikdy nevrátila.“

„Potvoro.“

„Já vím. Ale já prostě zbožňovala, že v každém z těch příběhů byl malý zázrak – jako třeba kluk, který přežil s velkým hřebíkem v hlavě, nebo pes, co se ztratil při stěhování a přešel

celou zemi, jen aby znova našel svoje páníčky.“ Zatímco na to vzpomínala, její texaský přízvuk zesílil. „Ale na jeden v poslední době myslím nejvíc, protože je tak trochu o tobě.“

Tohle bude nějaký motivační blábol o tom, jak je důležité věřit sama sobě a své schopnosti postavit se znova na nohy, co? pomyslela si Anna.

„Je o jedné ruské letušce, do jejíhož letadla v sedmdesátých letech někdo nastražil bombu. Nevím, jestli šlo o nějakou válku nebo teroristický útok. No a ta bomba letadlo rozpárala a všichni umřeli buď při výbuchu, nebo při dopadu na zem. Až na...“

„Tu letušku?“

Georgia přikývla. „Ve vzduchu ji to vysálo z letadla a padala z osmi kilometrů.“

„A přežila?“ Annu ten příběh začal navzdory předstíranému nezájmu zajímat.

„Nejspíš je to nejdelší volný pád bez padáku, po kterém ten člověk mohl odejít po svých. Podle všeho přežila jen díky tomu, že měla dlouhodobě hodně nízký tlak. Když tedy v kabině rychle klesl tlak, omdlela, hned jak ji podtlak vysál ven. Byla jako hadrová panenka, což má být tím důvodem, proč ten pád přežila.“

„Říkala jsi ‚odejít po svých‘ – ona snad –?“

„Ach ne, měla zlomené snad všechny kosti v těle. Promiň, byl to jen hloupý řečnický obrat. Ale o to nejde. Chci jenom říct, že *přežila* hlavně díky tomu, že byla... uvolněná. Jo, jasně, byla v bezvědomí, ale – někdy platí, že když se připravuješ na náraz a jsi celá napjatá, zraníš se víc, než když se prostě... uvolníš. Chápeš?“

„Chápu.“

Hleděla na Annu o jeden podezíravý okamžik déle, než by bylo záhodno. Ať už dospěla k závěru, že jí věří, nebo že už to téma úplně vyždímala, povzdechla si. Rozhlédla se po bytě. „Myslím, že tenhle byt je v pohodě.“ Její pohled spočinul na obrovském okně s výhledem na park. „Ale rozhodně bych byla raději, kdyby byl v nižším patře.“

„Doufáme, že získáme přednostní právo k přestěhování do nějakého nižšího, jakmile se uvolní.“

„Tenhle barák je plný prachatých starých páprdů, takže tady jednou za čas někdo zkapat musí. Tedy pokud nejsou jako Isobel a Claudia...“ Káravě na Annu namířila prst. „Nech si spravit tu budku. Tvoje kámoška potřebuje svoje prasečinky.“

„Měj se, Georgio. Uvidíme se příští týden.“

„Tě péro, sombrero.“ Obrátila se do chodby. „A zůstaň uvolněná.“

„Zvláštní,“ odpověděla jí Anna. „Máma mi vždycky kladla na srdce pravý opak.“

Když Georgia zamířila chodbou ke dveřím, zamručela: „Tu dump tum...“

4

Nevěděla, do čeho se má pustit teď. Georgiina diagnóza se jí dostala pod kůži: Anna se *opravdu* cítila napjatá, jako by se připravovala na náraz. Na druhou stranu, co mohla dělat?

Jasně. Zůstat *uvolněná*. Jak snadné.

Potřebovala nějakou aktivitu. Rozptýlení. Zatoužila si jít zaběhat do parku, sprintovat přes Hudson, *hýbat se*. To zranění znamenalo nudu k zbláznění, bylo stejně nudné jako čerstvé mateřství – i kdyby nebyla upoutaná na ten zatracený vozík, musela by tady trčet a čekat, až se Charlie probudí.

Anna si otřela zpoceně dlaně o stehna. Mohla zbytku Charliina spánku nějak využít, ale dveře k jejím úzkostem byly dokořán stejně jako vstup do její rozbité budky.

Mohla by se do ní teď nasoukat a pokusit se odvést kus práce – vtom se však ozvala další siréna a další příval klaksonů. Dokud se ty dveře nepodaří spravit, nemá smysl pokoušet se o nahrávání.

Vytáhla mobil. Do Reidova návratu zbývaly celé hodiny. Mohla by konečně odpovědět na pár starých textovek – kdyby měly nezodpovězené zprávy nějakou hmotnost, měl by její

mobil hustotu umírající hvězdy. Přátelé se připomínali, ptali se, jak se má, jestli nepotřebuje pomoc nebo společnost. Nějakou dobu po narození Charlie se Anna snažila odpovídat, ale postupem času jí přišlo pohodlnější nechávat ty dobře míněné vzkazy bez odpovědi a brzy... se všichni přestali snažit.

Nebyla ani zvlášť velká fanynka sociálních médií. Bloumala po instagramu, ale už rok na něj nic nepřidala. Nikdy nezveřejnila nic o Charliině narození, žádná roztomilá miminkovská videa s hashtagy #životmamkyprcka nebo #životnavozíku. Sledovala spoustu lidí s nejrůznějšími postiženími, kteří si ze svého stavu udělali živnost, aby destigmatizovali, vzdělávali, inspirovali a ukazovali ostatním postiženým, že nejsou sami. Sociální média nejsou tak špatná, když přijde na takové profily, ale...

Ale já taková nejsem. Právě teď na tom nejsem tak, abych mohla někoho inspirovat.

Její zrak padl na krabice Reidovy matky plné náboženských tretek, které tchyně milovala, a pomyslela si: *Co má dělat ten, kdo už nedokáže ničemu věřit? Ani svému tělu?*

Blížily se Charliiny první narozeniny a oni plánovali, že pozvou několik lidí na oslavu spojenou s kolaudací nového bytu. Měla to být Annina první společenská událost od, no, prostě od všeho – možná by se mohla pustit do plánování Charliiny oslavy?

Ty ale víš, proč se ti do toho nechce, vid', Anno?

To byl hlas její matky Cathy, věčné královny odsudků. Lacině kopie komika Dona Ricklese chrlící soudy a urážky ze svého křesla, kde vysedávala jako na trůnu. Přivedla svého manžela předčasně do hrobu, když bylo Anně teprve sedm. Skončila v Charliině pokoji.

Charlie stále spala. Díky bohu za to. Musela být stejně vyčerpaná jako Anna a Reid. Od okamžiku, kdy všichni vkročili do Deptfordu, byla Charlie neklidná a nespokojená. Celou noc kňourala, vrtěla se, plakala. Nikdo se pořádně nevyspal.

Anna se potichu přiblížila k postýlce. Přistihla se, že se vyhýbá přímému pohledu na miminko a raději se soustředí

na přikrývky, zavěšenou hračku a postýlku, jako by její pohled mohl do Charlie dloubnout a probudit ji. Dělať to i proto, že nesnášela, když se dívá na Charlie takhle shora. Špatné vzpomínky na

(A dost!)

jednu hroznou noc.

Obrátila pozornost k oknu s výhledem na nádvoří. Poti-
chu k němu došla.

Když se včera snažili zorientovat v novém bytě, Anna se podívala právě z tohoto okna a všimla si zvláštní hromádky rosolovité hmoty v koutě okenní římsy. O týden dřív ho při prohlídce nepostřehla, protože toho na ni bylo trochu příliš. Když teď byl ale byt jejich, všimla si ho okamžitě.

Sliz byl čirý a hrudkovitý, zdaleka ne tak suchý, jak na-
značoval jeho tvar. Nejspíš nějaká těsnicí hmota, která měla zajistit, aby oknem netáhlo. Upřímně řečeno ale vypadal tak nějak... organicky. Jako by někdo na okenní římsu vyplivl či vysmrkal hlen a zapomněl na to. Musela to místo očistit snad pětkrát, než ten hnus zmizel.

Teď byly okno i římsa bez poskvrnky. Na tom výhledu jí však něco nesedělo. Ale co?

Ta hlubina. Minulou noc jsi měla noční můry, pamatuješ?

Pravda. Ale ne, nemyslela si, že ji znepokojuje tohle. Šlo o něco konkrétního, byla však příliš unavená a nesoustředěná, než aby to dokázala pojmenovat.

Předklonila se a opřela se čelem o sklo stejně jako během prohlídky. Pak vzhledla k temným, neproniknutelným oknům dalších deptfordských bytů – velká škoda, že za nimi nemohla aspoň něco zahlédnout.

Zavřela oči. Bylo to příjemné. Nemá se čeho bát. Všechno je v pořádku. Musí se jen uvolnit, že? Dopadnout jako hadrová panenka na tvrdou zem jejich nového života.

Naplánuješ Charliinu oslavu, přijdou tví přátelé a budou tě závistivě ujišťovat, jaké máš štěstí. Řeknou ti, že jsou na tebe pyšní a jak daleko jsi to dotáhla. Nejen díky tomu bytu, ale protože si dokážeš poradit v obtížné situaci. Zvládáš to čím dál líp.

A nikdy se nedozvědí tu hroznou pravdu –

Povědomý zvuk ji přiměl, aby se na vozíku otočila.

Charlie seděla v postýlce, mrkala a obličej měla svraštělý soustředěním, jako by se rozhodovala, v jaké náladě bude.

Vzápětí navázala oční kontakt se svou matkou a rozzářila se. Něco zažvatlala a pak vydala krátký, vysoký, cvrlikavý zvuk. Byl pro ni charakteristický – zvláštní, radostné falsetto strašidelně podobné ptačímu zpěvu. Když ho vydala poprvé, Reid se málem úžasem svalil ze židle a Charlie se od té chvíle snažila vyvolat podobnou reakci. Sice jí zbývalo pár týdnů do prvních narozenin, ale už věděla, že se vyplatí dělat dospělým radost.

„Hej ty tam,“ řekla Anna. „Kdopak se nám to probudil?“ Naklonila se přes postýlku, zvedla Charlie a posadila si ji na klín. Ta ještě něco zažvatlala, a když si všimla, že se na ni Anna dívá, zacvrlikala znovu.

„Snažíš se nás obě rozveselit, co, Ptáčátko?“

Anniny myšlenky pokračovaly v jedovatém šepotu.

Pravda je, že svou dceru nenávidíš a přeješ si, aby se nikdy nenarodila.

Anna se přinutila usmát.

„Co takhle vybalit pár krabic?“

DOPLDELE

1

„Haló!“ zahalekal Reid ode dveří. „Jaký měly moje holky první den v Deptfordu?“

Anna se právě hrabala v další krabici. Odfoukla si z obličejů zpocené vlasy a ohlédla se na něho z obývacího pokoje. Vedle sebe měla hromadu pečlivě narovnaných prázdných přepravek. Charlie plakala ve své ohradce.

„Fajn.“ Reid položil tašku na zem za dveřmi. „Pomůžu ti.“

2

Později v jídelním koutě popsali jeden druhému svůj den – tato každovečerní hlášení byla zásadním rituálem jejich manželského soužití. Zatímco se Anna snažila narovnat hrnce a pánve do spodních skříněk, pověděla Reidovi, co doma propásl. O Georgii. O Charlie, která byla celý den nevrlá, ale tatínkův příchod jí díkybohu zvedl náladu.

Reid se ujal dceřina krmení, během něhož si stěžoval na práci. Také Anně ukázal knihu, kterou objevil a z níž se mu už podařilo třetinu přečíst. Když byl v polovině vzrušeného líčení toho, co se dočetl, při němž zněl jako dítě popisující hračku, kterou vždycky chtělo, uvědomil si, že na něco zapomněl.

„Tvoje budka! Železářství – *do prdele!*“ Plácl se do čela volnou rukou, která právě nedržel Charliinu obří modrou plastovou lžici plnou štouchaných brambor. Dospělácká večere měla přijít na řadu později. Ještě ani nevymysleli, co si uvaří.

„Dopldele!“ zopakovala Charlie se škodolibou radostí a vykopla jednou buclatou nožkou. „Dopldele, dopldele!“